

ת"פ 2413/07/21 - מוחמד כנעאנה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2413-07-21 מדינת ישראל נ' כנעאנה (אחר/נוסף)
תיק חיצוני: 2021\437541

בפני **כבוד השופט אמנון כהן**
המבקש
נגד
המשיבה
מוחמד כנעאנה (אחר/נוסף)
מדינת ישראל
ב"כ המבקש: עו"ד עדי מנסור
ב"כ המשיבה: עו"ד הדס עמיר

החלטה

לפני בקשה לקבלת חומרי חקירה לפי ס' 74 לחסד"פ.

רקע

נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של גילוי הזדהות עם ארגון טרור והסתה לטרור לפי סעיפים 24(א)(1) ו-24(ב)(2) לחוק המאבק בטרור, התשע"ו-2016 (להלן "**החוק**").

בתמצית, מעובדות כתב האישום עולה, כי הנאשם נשא תפקיד בוועדת המעקב העליונה של ערביי ישראל ובנוסף שימש כמזכיר הכללי של תנועה פוליטית. בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, היו בבעלות הנאשם שלושה חשבונות ברשת החברתית "פייסבוק", חשבון ציבורי, פרטי וחשבון נוסף. על פי כתב האישום, בתקופה שבין 30.5.18 לבין 11.6.21 הנאשם פרסם בחשבונותיו גילויי אהדה ותמיכה בארגוני טרור, בפעילי טרור ובפעולות טרור ובכלל זה נראה הנאשם כשהוא מתועד נושא דברים המהווים לכאורה הסתה וגילוי הזדהות ופרסומי הנאשם זכו לעשרות רבות של שיתופים וחיבובים (like).

הבקשה

המבקש ביקש לקבל לידיו שבעה מסמכים שונים המסומנים בתיק החקירה אך לא הועברו אליו:

- "טופס העשרה לעבירות ביטוי ברשת" (מסומן י"א בחומר החקירה);
- בקשה לפתיחה בחקירה (מסומן ט"ו בחומר החקירה);
- בדיקת פרופיל פייסבוק (מסומן ט"ז בחומר החקירה);
- בקשה לפתיחה בחקירה בגילוי הזדהות עם ארגון טרור (מסומן כ' בחומר החקירה);

· אישורי פתיחה בחקירה (שלושה מסמכים המסומנים כ"ד, ל"א, ל"ב בחומר החקירה);

בבקשה מיום 21.2.22 פורטו חומרים נוספים אך ב"כ המבקש מיקד את הבקשה במסמכים שפורטו (ר' ס' 4 לבקשה).

טענות הצדדים

ב"כ המבקש טען, כי החומרים המבוקשים נדרשים להגנה, בין היתר משום שמדובר בחומרים המלמדים על אופן קבלת החלטת המשיבה להעמיד את המבקש לדין ועניין זה נדרש הואיל והעבירות שבכתב האישום מבוססות על פרשנות טקסטית וההאשמה בהן פוגעות בחופש הביטוי. בנוסף טען, כי החומרים דרושים על מנת לוודא שניתנו אישורים כדין לפתיחה בחקירה. ביחס לבדיקת פרופיל פייסבוק טען, כי מדובר בפעולת חקירה.

המשיבה טענה, כי החומרים המבוקשים הם בגדר תרשומת פנימית.

דין והכרעה

דין הבקשה להידחות.

רבות נכתב על זכות העיון והחשיבות בקבלת חומרי חקירה. בקצרה יאמר, כי זכות העיון אינה מוחלטת והבחינה האם חומר המצוי בידי התביעה הוא חומר חקירה תעשה על פי מבחן הרלוונטיות קרי, האם החומר קשור לאישום והאם יש בו לתרום להגנת הנאשם. לאחרונה תמצת את העניין כב' השופט שטיין בבש"פ 1378/20 זגורי (7.4.20) (להלן - **עניין זגורי**):

"כדי להיחשב לרלבנטי, חומר החקירה צריך לכלול בתוכו מידע ראייתי אשר יכול - במישרין או בעקיפין, לבדו או יחד עם ראיות אחרות - לאשש את סיפור האשמה המסופר בכתב האישום או את האפשרות שהנאשם לא ביצע את העבירה המיוחסת לו (ראו בג"ץ 1885/91 צוברי נ' פרקליטות מחוז תל-אביב, פ"ד מה(3) 630, 633-634 (1991) (להלן: עניין צוברי); בש"פ 10283/09 לדר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.1.2010), פסקה 3 והאסמכתאות שם).

לא זו אף זו: סעיף 74 לחסד"פ מחייבנו להבחין בין פעולות "חקירה" לבין ה"חומר" העובדתי שהחוקרים מצליחים ואינם מצליחים להשיג או להפיק באמצעותן. הוזה אומר: "חומר חקירה" כולל בתוכו כל פיסת מידע שהובאה לידיעתה של הרשות החוקרת ונבדקה על ידיה, וכן כל תוצר של עבודת החוקרים, אולם הוא איננו כולל בתוכו תרשומות פנימיות, תיעוד טכני וזכרונות-דברים למיניהם אשר מתווים את כיווני החקירה, מתעדים את פעולותיה ומחלקים משימות בין החוקרים השונים מבלי לציין את דבר קיומם של ממצאים עובדתיים כאלה או אחרים, או את העדרם, בעקבות הפעולות שנעשו. תרשומות פנימיות ומסמכים אחרים שאינם מתעדים ואינם מייצרים שום חומר עובדתי אינם נושאים על גבם את "חומר" החקירה (להבדיל מחקירה ללא "חומר") (ראו בג"ץ 1689/02 נמרודי נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נז(6) 49, 63 (2003); בש"פ 6507/09 קצב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (13.9.2009), פסקאות 14, 17 והאסמכתאות שם (להלן: עניין קצב); בש"פ 948/16 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (24.2.2016) בפסקה 8).

...

"חומר החקירה" מכיל בחובו, ברגיל, חומר עובדתי הרלבנטי למשפטו של הנאשם אשר נאסף או הופק באותה חקירה אשר הובילה לפתיחת המשפט. הגדרה בסיסית זו תעביר את נטל ההוכחה אל הנאשם. נאשם שטוען כי מקרהו איננו מקרה רגיל ושמבקש בשל כך להרחיב את זכות העיון שלו על ידי הכללת חומרים נוספים, שלכאורה מוחרגים מהביטוי "חומר החקירה", יידרש להוכיח כי החומר המבוקש על ידיו משתייך לליבת התיק הפלילי שבו עסקינן, ולא לפריפריה שלו במקרה הטוב."

בענייננו, ליבת המחלוקת היא בשאלה האם החומרים המבוקשים הם בגדר תרשומת פנימית או לאו. הפסיקה קבעה, ברשימה לא סגורה ובמספר פסקי דין, כי חומרים שונים מהווים תרשומת פנימית ובכלל זה, מסמך שיקולי התביעה להעמדה לדין; טיוטות חוות דעת; התכתבויות פנימיות וחומרים נוספים שהם בגדר של עיבוד ראיות והם אינם מייצרים לכשעצמם ראיות חדשות שאינן מצויות בידי ההגנה (ר' בעניין זגורי לעיל. להרחבה ר' אצל יצחק עמית **חסינות ואינטרסים מוגנים - הליכי גילוי ועיון במשפט האזרחי והפלילי** (2021) החל מעמ' 788).

עיינתי בחומרים המבוקשים. ביחס למסמכים שסומנו ט"ו, כ', כ"ד, ל"א, ל"ב: מדובר בתכתובות דוא"ל בין רשויות התביעה השונות ויש בהן היבטים של מיקוד החקירה וניתוח הראיות וכן בקשות לאישור לחקור. אין בחומרים כל ראייה עצמאית או ערך להגנת הנאשם והם בגדר תרשומת פנימית.

ראשית, טיוטות של חו"ד ותכתובות פנימיות בהן מוצגים השיקולים להעמדה לדין הן עניין פנימי של המאשימה וממילא אין בהן כדי ליצור חומר חקירה חדש (ור' בהקשר זה בעניין זגורי וכן בבש"פ 7955/13 פלוני). שנית, בקשת המבקש לחשוף את שיקולי התביעה בהחלטתה להגיש כתב אישום אינה מקובלת שכן כפי שהובא בפסיקה מעלה, הבקשה לקבלת חומרי חקירה חייבת להיות ממוקדת לכתב האישום. ככל שהמבקש סבור שהמאשימה מתנהלת באופן פגום בהיבט המנהלי ביחס למדיניותה באכיפת העבירות בהן הואשם, עליו למצות את ההליך במישור המשפטי המתאים ולהימנע מתקיפה עקיפה של הנושא (ר' בהקשר זה בפסק דינו של הנשיא גרוניס בדנא 1099/13 אבו פריח ואח' (12.4.15)).

ביחס לאישורי הפתיחה בחקירה, על פי ס' 24(ה) לחוק, הגשת כתב האישום כפופה לאישור היועמ"ש לממשלה. אין מחלוקת שניתן אישור כזה והוא צורך לכתב האישום. החומר המבוקש הנוגע לנושא הוא בגדר התכתבות פנימית בין המשטרה לפרקליטות שאינה מהווה חומר חקירה (ר' בבש"פ 10787/06 אבו שחאדה (17.1.07)). לאחר שעיינתי בהתכתבויות ובמסמכים הנוגעים לאישור מצאתי שממילא הם אינם תורמים להגנת הנאשם.

בנוגע למסמכים י"א וט"ז, המדובר בתמצית סרטונים בהם נראה המבקש משמיע דברים שלשיטת המאשימה מהווים עבירה. כאמור, תמצות חומר חקירה שמצוי אצל הנאשם אינו מהווה חומר חקירה (ר' עניין אבו שחאדה לעיל) ולכן המסמכים המבוקשים אינם מהווים חומר חקירה.

אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ח סיוון תשפ"ב, 27 יוני 2022, בהעדר הצדדים.